

JÓZSEF ATTILA

Tél

Valami nagy-nagy tüzet kéne rakni,
Hogy melegednének az emberek.

Ráhányi mindent, ami antik, ócska,
Csorbát, töröttet s ami új, meg ép,

Gyermekjátékot, - ó, boldog fogócska! -
S rászórni szórva mindent, ami szép.

Dalolna forró láng az égig róla
S kezén fogná mindenki földiét.

Valami nagy-nagy tüzet kéne rakni,
Hisz zúzmarás a város, a berek...
Fagyos kamrák kilincsét fölszaggatni
És rakni, adjon sok-sok meleget.

Azt a tüzet, ó jaj, meg kéne rakni,
Hogy fölengednének az emberek!

1922. nov. 12.

Munkáshalál

A gép elkapta. Messze fröccsent vére,
Fehéren hullott földre a feje.
(A férgek közt lesz immár a helye.)
S letették kinn az udvar hűs kövére.

Örök lett munkás két kezének éje.
Írígyen nézte sok bús halvány arc,
Az ő kezökben ég tovább a harc:
A sok gyerekszáj vár a kis kenyérre.

Megáll egy percre a dolog zaja,
Elszáll egy ember könnyes sóhaja,
Két éhes gyermek ágyán felriad.

A gép megindul újra zakatolva
S megy minden, mintha mi se történt volna:
A földön még elég ember marad.

1922. jún.

Éhség

A gép megállt. Elfáradt por kering
fölötte, mint az őszi köd meg pára,
s rászáll az emberek hajlott nyakára,
kik esznek most. Átizzadt szennyes ing

hűl a vállukra. Fal, fal egyre mind.
Kenyér s uborka az ebédjük mára
s mind úgy eszik, ne vesszen csöpp se kárba
s hogy jót harap s hozzáharap megint.

Már nem törődnek semmit az idővel.
A harapások majdnem összeesnek,
de jól megrágnak minden falatot.

Egészséges, még jó paraszttüdővel
szívják, rágják a port, szénaszagot
S csak esznek, esznek, nem beszélnek, esznek.

1922. jún. / 1934

A Szent Jobb ünnepén

Keresztények, ti hajtsatok fejet -
A mai nap az örökéltű Szent Jobb
Malasztja száll s a hívő lelkeket
Megedzi. Zengjen zsoltárunk - ott fent jobb

Lesz élni majd, ha bús fejünk felett
Az Úr hatalmával vigyáz a Szent Jobb -
Oh áldjuk, áldjuk százszor e kezet
S emelkedjünk fel Krisztushoz, ki lent volt.

De ti, pogány ősöknek vérei
Nagy daccal mégse szálljatok Neki -
E kéz apáinkat halomra ölte

S Hadúr e népet akkortól veri,
Mikor hitének gyáva lett örökre,
Mikor e kéz erős hitünk kiölte.

1922. aug. 18.

Pogányos hitvallás magyarul

Hol vagy erős pogány sereg,
Hős Vata, bálványos berek?
Hol alszol bátor Bocskay?
Kossuth dicső csapatai?!

A bős magyar vér nem buzog?

Mint gyáva, hitvány koldusok
Könyörgünk már az életér'?
Hadúr öszvérként mendegél?

Ó nem, illet ne higgyetek -
Hadúr itt van közöttetek,
Hadúr a roppant Óspogány
Üget sötétpej vadlován.

Szegődjünk hát nyomába mi
Gyávaságot irtani,
Álljuk helyünket emberül -
Ki küzd megél, más elmerül.

Megáll Isten, meg a világ,
Gyönyörrel bámul ily csudát,
Hogy vasököllet ha akar,
Szabad s egész lesz a magyar.

1922. júl. - aug.